Предивні, зачаровані міста
з рудого порохна й рябої мерви[45]
І пасма вулиць сплетені, мов нерви,
і клуня в сірих темрявах містка.

І наче плюш з роздертого листа,
життя засушене, немов консерви.
Одначе праця йде все без перерви,
листок зшиває вічно до листка.

Здобичники у сутінках тюрми
ссуть мошечок, рабинь своїх живіт.
Рядами над рядами тут доми

піснями труду дневі шлють привіт.
Подумай мимохіть, як чобітьми
є легко розчавити цілий світ.